

SEBESTYÉN IRÉN

Az árnyék

Ledőltek mind a bölcs szavak,
Követ veszélyes árnyék,
Vigyázz – mert hiszek benned is,
Mielőtt pokolra szállnék.

Szó-törmelék közt lépkedem
Könyörtelen az emlék,
Távoli vizek tisztasága
A partokon keres még.

Elbújnék, mint a gyermekek,
Egy dalba, imádságba,
Mint szőke lány, hajsátorába
Tűnt nyár illatával.

Távolodom – így érkezem.
Egyre durvább a játék,
És egyre közelebb kerül,
Fölém hajol az árnyék.

Köd-vers

Ködben éltem, ködben háltam,
Köd előttem, köd utánam.

Ismertem a zsákutcákat,
Pohár mélyét, bordélyházat,
Ködből jöttem, ködben háltam,
Köd előttem, köd utánam.

Ködeimben boldog voltam,
Tegeztem a fogyó holdat,
Betartottam Nap parancsát,
„ragyogj át imát, halandzsát!”

Veled voltam, úgy kerestél,
Faggattad a barna estét,
Kilenc kapualjban háltam,
Kilenc férfi sírt utánam.

Tízediket én sirattam,
Visszanézett – köd maradtam,
Kilenc férfi arca rám vall,
Köd előttem, köd utánam.

Amíg láttál, fényben álltam,
Köd előttem, köd utánam.

Tüzet viszek...

Tüzet viszek, ne lássátok,
Ha látjátok se mondjátok,
Tűz, tűz – tiszta víz,
Ki lesz, akit élni hívsz?

Vizet viszek, ne lássátok,
Ha látjátok se mondjátok,
Víz, víz – tiszta tűz,
Ölelésbe menekülsz.

Tüzet húzok fel a kútból,
Vizet merek a parázsból,
Tűz, víz – lassú tánc
Kilenc arcú a halál.

